

JAK JSEM
(NE)NÁŠEL ŽENU

Jan Zlatohlávek

Jan Zlatohlávek

**JAK JSEM
(NE)NAŠEL ŽENU**

© Jan Zlatohlávek, 2015
© Indcart s.r.o., 2015

ISBN 978-80-7519-122-9

Věnováno Tereze

SMUTNÁ OSLAVA

Na tuhle oslavu jsem měl původně jít s Terezou. Popíjet s ní výborný sauvignon, ochutnat voňavé holubí špízy, naordinované francouzským šéfkuchařem, krájet si sýry, servírované na prkénkách s ostrými noži s výstražně pozdviženými konci čepelí, mlsat kaviár a exotické kandované ovoce s jogurtem, roznášené ochotnými číšníky v miniaturních skleničkách. A pak vystoupit z té restaurace plné slavicích lidí na terasu nejvyššího podlaží Tančícího domu, kterou pera architektů kanadské a chorvatské krve pro nás, Čechy, nakreslila tak, že je odtud pohled na Vltavu, Karlův most a osvětlené Hradčany tak úchvatný, až to bere dech. Zapálit si cigarety a jen se dívat na ten dokonalý živý obraz. Muselo by se jí to líbit. Muselo... Jsou chvíle, kdy se opouští všechna předsevzetí a píše zoufalé esemesky.

Terezko, je tu tak krásně. Měli jsme tu být spolu. Nechceš přece přijít?

Honzko, nechci. Děkuju. Dobře se bav.

Mám depku, stýská se mi po Tobě.

Tanči, Honzíku! Tak se zbavují depresí indiáni a cikáni! Je to osvědčený.

Jsi sama? Máš někoho?

Jsem sama. Nemám nikoho. NEMÁM NIKOHO! Přivezeš mi zítra ty věci?

Jo, přivežu Ti relikvie. Snad to nějak zvládnu...

Za necelé čtyři měsíce jsme si napsali dvě stovky e-mailů. Esemesky jsem nepočítal. Kolikrát jsme se milovali? Dvacetkrát? Třicetkrát? Možná...

Proč mi tenkrát napsala? Proč si náhodně rozklikla upoutávku k mému článku na serveru, který nikdy předtím nenavštívila? Náhodně... Možná ne tak úplně náhodně. *Tak nějak mě ten článek bezky nadzvedl*, napsala mi. A proč se ještě k tomu všemu jmenuje Tereza? A proč mi napsala pouhé dva měsíce poté, co mi vyšla knížka *Hledám štíblou ženu*, jejíž finální hrdinku Terezku jsem si (na rozdíl od jiných) úplně vymyslel a obsadil do trochu kýčovitě-sentimentálního posledního příběhu, kterému jsem na poslední chvíli alespoň sebral happyend? Ano, vyprojektoval jsem si do té vymyšlené Terezky své představy o tom, jak by měla vypadat žena. Ta, se kterou zemřu. Neokázale krásná, drobná, štíhlá žena, které jsem vdechl jemnost a jistou zdržen-

livost, postupně se rozpouštějící v nefalšovaném, něžném ženství, v jehož rozkvětu ji další dvě vlastnosti, kterými jsem ji obdařil, zodpovědnost a mateřský cit, nakonec odvedou i s malým synem zpět k bývalému manželovi, upoutanému nečekaně úrazem na nemocniční lůžko. Čtenáři mi nevěří, že jsem si rehabilitační sestřičku Terezku vymyslel. Budou mi věřit, že mi pak napsala skutečná, živá Tereza, krásnější a moudřejší, než ta vymyšlená, a dokonce také nosící bílý plášť? MUDr. Bc. Tereza Alicia Schwarzová. Jako by to na mě někdo nastražil. A já jsem se nechal tak přechoťně chytit...

„*Ulovila jsem si tě,*“ řekla mi hned první večer. Do té doby jsem si myslel, že jsem si ji ulovil sám. „*Hloupost! Nechtěl jsi mě. Bránil ses přece!*“

Při dalším pohledu na hradčanské panorama se mi sevřela hrud'. Znovu jsem vytáhl mobil z kapsy, a pak ho zase zastrčil zpět. Lov skončil. Jsem volný. Ale má lovec právo poté, kdy se do něho jeho úlovek zamiluje, kdy si ten svůj živý úlovek ochočí, kdy si jej na sebe naučí, kdy si ten úlovek svého lovce tak oblíbí, že na něm začne být závislý, má pak lovec právo vypustit ten svůj ochočený, milující úlovek zpátky do světa? Za pouhých patnáct týdnů ona, má lovkyně, můj svět zcela změnila. Ona se stala mým světem. Vše ostatní pro mě téměř přestalo existovat.

Dlouho jsem váhal, než jsem se rozhodl, že na tu oslavu půjdu. Měsíc jsem nevylezl mezi lidi, když nepočítám návštěvy dvou oblíbených hospůdek, kam chodím zpravidla sám a ve chvílích, kdy už to nejde vydržet, kdy je nutno aplikovat alespoň to pivní anestetikum, abych vůbec usnul, abych se nezbláznil... Nebyl jsem schopen dojít ani do tělocvičny, ani do posilovny. Když jsem se jedno sobotní dopoledne vypravil na procházku na vltavskou náplavku, potkával jsem samé dvojice, které se držely za ruce a těšily se na sobotní oběd. Některé s dětmi, jiné bez dětí. Otočil jsem se a šel domů...

Věděl jsem, že už prostě mezi lidi musím. Mezi normální lidi. Z domu jsem vycházel ještě s jakousi nadějí, že se něco stane. Že Tereza půjde se mnou, i když už spolu měsíc nejsme. Že ji nějak přemluví. Nebo že se tam prostě nečekaně objeví. Že přijde třeba jen jako... kamarádka. Už jednou se stal malý zázrak, když se mi podařilo „resuscitovat“ náš vztah. Už jednou jsem si to s ní pokazil a... napravil. Jenže zázraky se nedějí každý den...

Mé rozjímání prostřídávaly přípitky a běžné řeči s šéfy, investory a manažery firmy, pro kterou jsem cosi vymyslel a napsal a která tady slavila vstup na celosvětový internetový trh. V předlidněné restauraci se nekouřilo, na terase mi bylo příjemněji. Na konec listopadu až nesku- tečné teplo a vlaho. Ani se nechtělo věřit, že za pár týdnů budou Vá- noce. Někteří z účastníků při vstupu na terasu nedočkavě vytahovali cigarety, jiní se přicházeli jen tak vyvětrat a rozhlédnout.

Nechodil jsem často na firemní oslavy, takové, jako byla tato. V kul- turně-společenském období mé žurnalistické praxe jsem pracovně navštěvoval předpremiéry a premiéry divadel a kin, tiskovky, křty de- sek, koncerty, vernisáže, ale tam se scházela trochu jiná společnost. Směs novinářů, fotografů a kumštýřů mi byla blízká a milá, uměl jsem se v ní pohybovat, leckoho jsem znal. Tady nebyli ani novináři, ani kumštýři. Jen manažeři. Ačkoli jsem se s některými z nich pracovně setkával, uvědomil jsem si, že jsem tu vlastně sám. Všichni účastníci rotovali ze skupinky ke skupince, jak už to na těchto akcích chodí. Tyhle „rotace“ v neznámé společnosti mi nikdy moc nešly. Občas jsem trochu záviděl těm, kteří se umějí mile a „organicky“ začlenit do skupinky zcela neznámých lidí, vmísit se nenuceně do hovoru, sply- nout. Možná proto bych neuměl dělat bulvární novinářinu. Neuměl bych poletovat s diktafonem a každému rychle položit dvě otázky, jako můj kamarád Petr.

„*Hele, támble sedí Suchý, nechceš si s ním udělat rozhovor?*“ řekl mi na jedné akci, kam byl Mistr pozván jako host. Do začátku té akce zbý- vala půlhodina. Jiří Suchý seděl sám ve vestibulu, kde hrstka číšníků líně kladla na stoly skleničky na sekt. Rozhovor s člověkem, kterého od dětství obdivuju a znám desítky jeho písniček, byl můj sen. Nebyl jsem ale schopen vůbec ničeho. Když jsme k němu došli, jen jsem mu podal ruku a vykoktal své příjmení. Nebyl jsem připraven. Petr si k němu přisedl a zapnul diktafon. Poodešel jsem. Za tři minuty bylo hotovo.

„*Tos to vzal zkrátka,*“ podivil jsem se.

„*Mně to stačí,*“ řekl Petr, jako by se nechumelilo. Povinnost bulvár- ního novináře byla splněna.

Uvědomil jsem si, že si vlastně od prvního setkání s Terezou vůbec nevšímám žen. Ty přítomné pro mne stejně byly jak z jiného světa. Mladé, hezké manažerky, které, jak mi prozradil jeden z šéfů firmy,

byly vybírány nejen podle toho, co umějí, ale i podle toho, jak vypadají, mi ve svých koktejlových šatech přišly zvláštním způsobem „unifikované“. Prostě mi přišly stejné, jedna jako druhá. Všechny hovořily česky i anglicky, hbitě reagovaly dle toho, jakým jazykem byly osloveny. S některými jsem se již ve firmě setkal, tady však byly tak nějak... namnoženy. Nebo spíše... naklonovány...

„Dobrý den, jak se máte?“ říkaly mi úplně všechny. Asi je to tak někdo naučil. Jak se odpovídá na tuto otázku? Správnou odpověď jistě nabízejí manažerské kurzy a manuály. Nebo učebnice anglické konverzace. Možná by měla znít: „Dobrý den, mám se velmi dobře, a jak se daří vám?“ Netuším. Prostě mi to najednou přišlo jako jedna velká kašparina. Jako nějaká podivná hra, kterou později ještě ozvláštnily další rekvizity – barevné balónky s logem firmy. To při zhotovování „happy“ fotografií, při kterých manažerky a manažeři museli zvednout ruce s těmi balónky nad hlavu. A dělat, jako že jsou happy. Možná jsou skutečně happy! Jak na těchto mladých lidech poznat, co si skutečně myslí? Když jsou tak dobře... vycvičení...

Raději jsem odešel se skleničkou vína opět na terasu pod velký drátěný artefakt, připomínající trochu rozdrbanou zeměkouli, zapálil si další cigaretu a skrze prosklenou stěnu restaurace jen v roli diváka pozoroval tu společnost. A domýšlel, jak to vlastně dneska chodí u těch mladých, dynamických firem, tvořených převážně mladými, dynamickými manažerkami a manažery, kteří jako by si všichni z oka vypadli. Jak málo o těchto lidech vlastně vím? Jsou o deset let starší než mé děti a o dvacet let mladší než já. Pak jsem si s jistým úlekem uvědomil, že jsou vlastně zhruba stejně staří jako Tereza. Ale ona je úplně jiná. Nezaměnitelná! Nenechala by se vycvičit tak, jako přítomné mladé ženy. Ani ode mne se nenechala vycvičit. Já od ní ano. Vlastně ne od ní! Ona mne vůbec nechtěla vycvičit, uvádět do nějaké kázně, závislosti, povinnosti, ona ode mne nechtěla vlastně vůbec nic... Vycvičil jsem se sám. Sám sebe a zcela dobrovolně jsem vycvičil do podoby takového vohrábla, že jsem se pro ni stal... nepřijatelným.

„Dobrý večer, můžete mi, prosím, zapálit?“ přistoupila ke mně hezká mladá žena. Evidentně nepatřila k manažerské společnosti, byť se mezi ní doposud pohybovala. Neměla předepsaný „dress code“, ale černé přiléhavé kalhoty a černý rolák, jehož kontrastní bod tvořil vodorovný pás blondatých dlouhých vlasů.

„Dobrý večer,“ odpověděl jsem skoro radostně, nejen proto, že jsem nemusel odpovídat na otázku „*jak se máte*“, ale že jsem se setkal s někým, kdo mi připadal od první chvíle „normální“. Při pohledu na jemný obličejík s výraznými modrými očima, drobounkými pihami a malým nosem jsem si uvědomil, že jsem tu všestranně úhlednou ženu už někde potkal.

„Já jsem Honza Zlatohlávek,“ představil jsem se poté, kdy jsem jí připálil cigaretu a vytušil, že plavovláska nemá v úmyslu ode mne ihned odejít.

„Já Michaela Nová,“ nastavila svoji sklenku k přípitku. „Řekli mi, že jste to vy, četla jsem vaši knížku o hledání štíhlé ženy.“

„Jak jste se k ní dostala? Nevypadáte na to, že čtete brak.“

„Jsem taky novinářka. A nasmála jsem se při tom čtení!“

„To se ani nedivím. Je to moje prvotina a tak trochu se za ní... stydím. Tedy minimálně před odborníky na literaturu,“ přiznal jsem se.

„Proč?“

„Je to taková trochu exhibicionistická úchylárna, ke které mne vyprovokovaly pilné čtenářky mých fejetonů.“

„Někoho rozesmát taky není žádná legrace. A vy to umíte.“

„Děkuju!“

„Už vím, kde jsme se potkali,“ zadívala se na mne Michaela a namířila ruku s cigaretou směrem k mé hrudi. „Na tiskovce po předpremiéře Kajínka.“

„Konečně... Věděl jsem, že vás odněkud znám!“ vzpomněl jsem si s úlevou. Dokonce se mi vybavilo i to, že jsem tehdy chvíli zapřemýšlel, jestli ji někam nepozvat. To bylo ještě „před Terezou“...

„Tenkrát jste mi řekl, že je to pěkněj prcek, ten ruskej herec... Lavroněnko.“

„Kost'a mi byl po bradu!“

„Ale charisma má!“

„To jo, a mluvil rozumně. Ale skutečnej Kajínek by si s ním vytřel zadek...“

„A co si o tom myslíte? Jako o tom příběhu?“

„Dělal jsem rozhovor s režisérem Petrem Jáklem. Ten se s Kajínkem setkal devatenákrát. Ani on si nebyl úplně jist, že to bylo jinak. Bylo vidět, že Kajínkovi nějakým způsobem fandí, ale že by za něj ruku do ohně taky nedal.“

„A jakej je Jákl?“

„V pohodě. Nejukecanější chlap, se kterým jsem kdy dělal rozhovor!“

„A já jsem si na něho netroufla! Tedy žádná kamenná tvář těch mordýřů, které hrál v těch amerických filmech?“

„Měl jsem taky strach, že z něj budu tahat každý slovo, navíc jsem nikdy v životě neviděl žádnéj thriller, natož nějakěj, ve kterým hrál nebo kaskadéroval, ale nakonec jsme se na hodinu zakecali jak babky na trhu. Přepisoval jsem ten rozhovor půldne!“

Michaela pomalu a soustředěně upíjela ze své sklenky, jako by chtěla získat čas. Pak se na mne podívala.

„Chtěla bych udělat rozhovor s vámi.“

„To myslíte vážně? Jsem neznámej autor!“

„Dělali jsme s tou vaší knížkou čtenářskou soutěž a měla ohlas! I u nás máte své obdivovatelky!“

„Nejsem žádnéj spisovatel. Víte, jak dopadlo mý první autorský čtení?“ vypravil se mi ten tragikomický zážitek a vzápětí jsem si uvědomil, že se tedy nemám vůbec čím chlubit.

„Nebudem si tykat?“ vysvobodila mne Michaela.

„Rozhodně,“ přitukli jsme si znovu sklenkami a políbili se. Trochu plaše a neobratně. Michaela se malinko začervenala a sklopila oči. Hned se ale vzpamatovala.

„Tak jak to dopadlo, to autorský čtení?“ Zvědavý pohled mé společnosti mi nedal šanci k úniku od toho, co jsem tak nešikovně nakousl.

„Byla to taková vesnická knihovna někde u Berouna. Paní knihovnice si mě pozvala, přijela si pro mě do Prahy, ukázala mi knihovnu, uvařila kafe, řekla, že pozvala spoustu lidí, a pak na tu moji první autorskou produkci přišla jediná paní, které bylo asi osmdesát! Ostatní, jak jsem zjistil, dospávali či dojídali po posvícení, případně byli na fotbalovém hřišti, kde probíhal nějaký zápas a program. Celá vesnice voněla pivem a klobásami. A nepomohlo ani hlášení místním rozhlasem!“

„A četl jsi?“ zeptala se Míša a smích jí cukal koutky úst.

„Ne. Dal jsem té milé staré paní knížku, napsal věnování, a pak jen trnul, aby ji hned neotevřela a nepřečetla si první věty.“

Michaela přivřela oči, nasadila herecký výraz a zarecitovala: „Tys to udělal... do mě?“ „A je tu snad ještě někdo jinej?“

„Ty si to ještě pamatuješ?“ Paměť mé společnosti mě udivila.

„Jo. To zas není velké kumšt si takovouhle šilenost pamatovat! Kolygyně, která dělala tu čtenářskou soutěž, ty věty opsala hůlkovým

písmem a dala na nástěnku! Nachytala tím k četbě skoro celou redakci.“

„Nepůjdem se někam ožrat, Mišulko?“ vyjelo ze mne, až jsem se své upřímnosti zalekl.

„Šla bych... docela. Už si to říkám pěkných pár dní, že bych se měla aspoň ožrat. Ale tady by se to moc nehodilo...“

„Měli by nás za novinářský vyžírky, který si dají do trumpety, když je to zadarmo.“

„No právě. A proč se chceš ožrat? Něco špatně? Nebo dobře?“

„Něco špatně,“ přiznal jsem se.

„Hm. U mě taky něco špatně,“ odpověděla Míša.

„Tak jdeme?“

„Jo, jdeme!“

Cestou k výtahu jsem si vzal z velké misky jeden z pomerančů (rovněž s logem té firmy) a strčil jej do kapsy saka. Tereza má ovoce tak ráda... Dohodli jsme se, že jí zítra přivezu a předám věci, které si u mne za ty čtyři měsíce nastrádala. Dostane taky ananas, který nejsem schopen sám rozkrájet a sníst, protože jsem ho koupil k *naší* snídani, která se ale už nekonala. A teď ještě pomeranč s logem...

Jak to setkání proběhne? Jak se přátelsky setkat s někým, koho pořád miluju? Jak se při tom chovat nenuceně, kamarádsky, jak být nad věcí, jak nežádat, neprosit, nepřemlouvat... jak se nezbláznit, nerozbrečet...

„Honzo, nebo nemusíme nikam chodit,“ chytla mne Míša za rukáv od saka, když jsme vystupovali z výtahu. Uvědomil jsem si, že jsem se na ni ve výtahu ani nepodíval, ani jsem nepromluvil.

„Promiň, Mišo, já jsem jenom... Samozřejmě, že jdeme!“

SOLIDNÍ JISTOTA A PODIVNÁ SWINGERS PARTY

Z Tančícího domu jsme se s Míšou přesunuli do blízké *Solidní nejistoty*. Tedy – *Solidní jistoty*. Chvíli jsem si myslel, že se mi to jen zdá. Změnu názvu této dříve proslulé pražské diskotéky, viditelnou již z dálky na poutači boční zdi budovy, jsem nejprve přikládal nějakému šprýmaři, který prostě zlikvidoval dvě písmena a NEJISTOTU překřtil na JIS-TOTU. Pak jsme ale vešli do mě zcela neznámé – stodoly! Podivné stodoly, kde staré klenby pokryly kýčovité svítící obrazy, odkud zcela zmizela nezaměnitelná podkova centrálního baru, kolem kterého se všechno odehrávalo. U kterého jsem viděl popíjet několik generací fotbalových reprezentantů po vítězných zápasech, ale i spoustu dalších „celebrit“. Taneční parket teď nějaký trumbera vytvořil na opačné straně, tedy u vchodu, a do smutně vyprázdněného prostoru nastavěl jakési podivné cukrárenské stolky. Na balkónku nad novým, nesympaticky asepticky působícím barem, se tragicky unyle pohybovala jakási špekátá parodie na go-go tanečnici.

Kde jsou ty doby, kdy bylo v těchto prostorech každý večer plno. A o víkendech úplně narváno. Teď tu posedávalo pár podivných lidí. Dýdžejova poctivá snaha za celý večer vyprovokovala k tanci jen jediný „páreček“ totálně opilých mužů tmavší pleti, kteří se co chvíli váleli po zemi. Nikomu to nevadilo.

Ač jsem Míše při příchodu odvážně sliboval tanec (koneckonců – měl jsem ho od Terezy doporučen jako antidepresivum), v této pa-noptikální společnosti jsme se k němu neodhodlali. Alkohol mne nakonec zbavil zděšení, odporu i sentimentu. *Solidní nejistota* je prostě definitivně pryč. Ze zdi zmizela i cedulka, která dříve oznamovala, že zde sídlí konzulát Valašského království...

Míša byla milá společnice. Alkohol jí také dělal evidentně dobře. Rozpovídali jsme se a popíjeli asi do čtvrté hodiny ranní. Drželi jsme se za ruce. Spíše přátelsky, než milenecky. A pak šli ke mně domů... spát.

Když jsem se vrátil z koupelny, Míša už spala. Nebo to tak alespoň vypadalo. Ležela na břiše přikrytá až po hlavu. Pohlídl jsem ji pod pokrývkou po nahých zádech. Trochu se ke mně natočila, přejela mi rukou po rameni a šeptla: „Dobrou noc“.

Vlastně jsem byl rád, že budeme spát. Svítivý chomáč zlatých vlasů na „Terezčině“ polštáři byl pro mne až příliš nezvyklý pohled... Nemohl jsem usnout. Míša se ve spánku otočila na bok a položila mi ruku na hrud'. Terezka měla drobounké, dětské ruce. Toto byla ruka ženy. Ten dotyk nebyl nepříjemný, byl jen... cizí. Snažil jsem si reálně přiznat, že si prostě musím zvyknout na jinou ruku, jiné tělo, jinou vůni, jiný „usínací ceremoniál“. Čím dřív, tím líp. Čím víc jsem se snažil Terezu vymazat z hlavy, tím intenzivněji jsem si ve svém mozku přehrával naše společné usínání. Trochu specifické, ale na to snad ještě přijde řeč. Prostě až při představě usínání s Terezkou jsem... usnul.

Po probuzení jsem se své dámské návštěvy trochu zalekl. Pomalu jsem si rekonstruoval celý večer. Oslava v Tančícím domě – novinářka Míša – Solidní (ne)jistota...

Míša ještě spala. Tiše jsem se odkradl do koupelny, ve které jsem zaznamenal mokro ve sprše, vlhký ručník a vlahý vzduch se stopou parfému. Byla rychlejší. Tedy už nespí. Nebo usnula znovu. Horká voda mne přivedla k životu. Tiše jsem se vrátil k posteli jen s ručníkem kolem pasu. Míša ležela na zádech a měla zavřené oči. Vztáhla ke mně ruku. Uchopil jsem ji a klekl si na postel.

„Dobré ráno,“ řekl jsem.

„Dobré poledne,“ řekla ona, otevřela oči a usmála se.

„Ty nespíš,“ zeptal jsem se úplně nesmyslně.

„A ty?“ oplátila mi poťouchle.

Trochu směšně jsem klečel na posteli a držel její ruku ve své dlani asi tak, jako bychom se chystali tančit menuet. Michaelina ruka ale nebyla nehybná jako při spánku, její štíhlé, dlouhé prsty se pomalu proplétaly s mými. Když jsem ji druhou dlaní pohladil po tváři, přivřela oči. Jak drobounká gesta někdy stačí, aby člověk věděl, co se může dít. Co se bude dít. Jak si žena o tom všem rozhoduje sama. Jak muž jen plní její jemné příkazy... Cítil jsem, jak nějaké čerpadlo v mém těle obdrželo povel odněkud, kde jakýsi computer bleskově vyhodnotil pouhý dotyk prstů a jedno přivření očí jako jednoznačný pokyn k milování.

„Můžu k tobě?“ ukázal jsem na její příkrývku.

„S tím mokrým ručníkem?“ zamračila se naoko.

„Logicky, že bez něj,“ řekl jsem rozhodně, odhodil ručník a vklouzl pod příkrývku, kde se ke mně přivinulo hebké, horké tělo. Jednoznačně. Odhodlaně. Hladově. Computer se nemýlil.

„Honzo, prosím, dávej si bacha,“ šeptla v okamžiku, kdy se naše těla propojila.

„Dával sis... bacha?“ zeptala se Míša, jen co popadla dech.

„A ty?“

„Počkej – jak já?! Ale já jsem ti to řekla!“

„Dělám si srandu! Měla ses správně zeptat: *Tys to udělal do mě?*“

Míša se rozesmála, ale hned zase zvažněla. „Fakt se můžu spolehnout?“

„Máš to nadělení na bříšku! Můžeš si je přepočítat!“

Evidentně zklidněna se Míša vzepřela na lokti jedné ruky a ukazovák druhé namířila ke svému pupíku. „Jedna, dvě, tři... ale voni se... hejbol!“ rozehrála milé divadlo.

Všiml jsem si, že má na obličejích a krku růžové skvrnky, které některým ženám naskakují jako nezvratný důkaz o milování.

„No tak asi ještě nejsem tak starej, když se hejbolu...“ pokračoval jsem v představení.

„Můžu do sprchy?“

„Ne. Přinesu ti konev a umyvadlo!“

„Proč doma nemáš prezervativy?“

„Nepotřeboval jsem je. Tedy doteď. A teď jsem nic neočekával...“

„Jak neočekával?“

„Prostě jsem vůbec nepočítal s tím, že by jako něco s někým... v tomhle období. A proč se tak koukáš? Můžu ti říct totéž! Všechny holky dneska nosí prezervativy v kabelce!“

„Já jsem s tím taky... nepočítala.“

„No tak vidíš, jak jsme se přepočítali!“

„Nedopočítali, Hanýsku! Ani prezervativů, ani spermií. Líbilo se ti to se mnou?“

„Jo. Až dost na to, jak jsem mimo.“

„Proč jsi mi včera řekl, abych si od tebe vůbec nic neslibovala?“

„Protože jsem mimo, Mišulko. A protože ty evidentně nejsi holka na to, aby si tě někdo jen tak samovolně přepadnul. A ještě někdo, kdo je mimo.“

„A udělal jsi – co?“

„Tys u toho přepadení nebyla? Tedy myslím – vstřícně nebyla?“

„Sakra jsem u toho byla. Mám to sakra napsané na ksichtě, že jo, vid?“

„Jo. Moc hezky.“

„Bylo to hezký...“

„Suma sumárum – moc hezky jsme se přepadli...“

„Proč sis mě nepřepadnul hned v noci? Proč až teď ráno?“

„Byl jsem mimo. A taky jsem si myslel, že už spíš.“

„Nespala jsem. A teď už nejsi... mimo?“

„Teď jsem o trochu míň mimo. Každý den je to o kousek lepší.“

„Aha! Všimni si – opakuju otázku: Proč jsem si neměla nic slíbovat?“

„To už jako děláme ten rozhovor?“

„Ne. Ještě ne. Teď se tě ptá ještě úplně soukromě novinářka, kterou sis opil a zatáhl do svého soukromého bytu a ještě úplně soukromě... přepadnul!“

„Dobře. Odpovídám: Mám pořád v palici někoho, kdo se na mě prostě vykašlal.“

„Tak to já taky. Vlastně jsem taky... mimo,“ řekla Míša trochu nepřítomně.

„No to je fajn. Tak jsme se právě tak trochu přepadli s našimi bývalými milými, aniž by to tušili.“

„Jo. Taková swingers party to byla.“

„A je to dobře? Ptám se zase soukromě já, čerstvě přepadenej novinář, čerstvě přepadený novinářky? Je to dobře, co jsme právě spáchali?“

Míša se posadila a zamyslela. „Asi je to dobře. Protože oni se teď nejspíš taky s někým přepadávají. A na rozdíl od nás při tom na nás už třeba vůbec nemyslí.“

Uvědomil jsem si, že na toto téma za celý včerejší večer nepřišla vůbec řeč. Báł jsem se s tím začít, protože jsem věděl, že bych byl schopen breptat celý večer o Tereze. A proč, když jsem chtěl, musel, potřeboval zapomenout. Míša v tom ovšem litala taky hezky. Chvíli jsme se dohadovali, co je horší. Jestli dostat kopačky od mrtvě vdané ženy, kterou jsem měl čtyři měsíce jen pro sebe, nebo od živě ženatého chlapa, kterého měla Míša tři roky společně s jeho manželkou. Tedy než definitivně zvítězila manželka. Shodli jsme se nejdřív na remíze. A pak na prohře. Prohráli jsme oba.

„Proč jsme o nich včera vůbec nemluvili?“ zeptala se Míša.

„Protože jsme asi nechtěli. Protože jsme asi chtěli... zapomenout. Protože bychom se pak nejspíš nemohli...“

„... přepadnout! A spáchat strašlivou vendetu, která je těm našim bejvalým už nejspíš dost egal,“ dodala Míša, podržela mne po temeni hlavy jak dostihového koně, zakroutila hlavou a odešla do koupelny.

SLUNCE A MŘÍŽ

V té malé branické pivničky je jediné okno. Malé podélné okénko, umístěné až u stropu místnosti. Zvenčí je opatřeno masivní mříží a zevnitř nařasenou záclonkou. Když ostré dopolední slunce rozsvítilo záclonu, venkovní mříž zmizela, jen její silueta se obtiskla do záclony. Zjistil jsem, že se s Lumírem díváme stejným směrem.

„To by byla hezká fotka nebo záběr,“ nezapřel Lumír svoji filmařskou podstatu.

„Taky máš pocit, že kdybys za tu záclonu vzal, že bys ji odhrnul i s tou mříží a mohl... letět?“ zeptal jsem se.

„Jo. To jsi řekl skoro jako umělec,“ pokýval hlavou Lumír a napil se piva. „Kdybych netočil už jen fotbalový reportáže a reklamy na zubní pasty, požádal bych tě o nějaký scénář!“

„To jsem neřekl jako umělec, Lumíre, ale jako debil. Jako debil, kterej si myslel, že když zasvítí slunce, prostě odhrne záclonu i s tou mříží a... poletí!“

„V poslední době jsi mluvil v metaforách, jen když se jednalo o Terezu.“

„Však taky,“ odušil jsem a uvědomil si, že ani noc tak nečekaně strávená s jinou ženou a zakončená hezkým ranním milováním z Terezy nic neubrala. Spíše naopak. Měl jsem pocit jakési viny, i když jsem si byl skoro jist, že má Tereza jiného chlapa. A pokud nemá, rychle bude mít. Přesto jsem cítil provinění, dokonce takové, že jsem o Míše neřekl Lumírovi ani slovo.

Lumír potvrdil svoji předvídavost: „Dobře, debil, mříž... Tak ten autodestruktivní apokalyptický obraz dokončí sám, byť už v obrysech tuším, co mi chceš sdělit,“ poplácal mne po předloktí.

„Prostě jsem si rozbil držku. Jako vo tu mříž. Konec metafor!“

„No. A já s tebou výjimečně nesouhlasím,“ podrbal se Lumír na čele, „já si myslím, že sis s Terezkou docela hezky zalítal a že na to budeš rád vzpomínat.“

„Jako zase za tou mříží,“ řekl jsem zřejmě dost smutně.

„Pamatuješ, jak se v tom Formanově Přeletu nad kukaččím hnízdem Nicholson snaží marně urvat ten betonovej podstavec někde v umývárně těch chovanců? Jako projev revolty, nesmyslný, ale vlastně strašně důležitý?“

„Jo, to je hezká scéna.“

„A pamatuješ, co řek' těm, co na něj jenom čuměli?“

„Něco v tom smyslu jako: *No co, aspoň jsem to zkusil...*“

„Jo. A tak jsi mi připadal, když jsi nám přivedl tu svoji malou doktorku poprvé ukázat... Promiň, jestli tě to uráží...“

„Neuráží. I já jsem to tak cítil. Poprvý jsem ji přišel ukázat fakt jako vypůjčený obraz, kterej budu muset zase vrátit...“

„A pamatuješ, jak pak v tom filmu ten betonovej podstavec urval ten obrovskej indián a prohodil ho zavřeným oknem?“

„Jo. Forman tyhle symboly umí dokonale,“ řekl jsem a napadlo mě: A kdo by to měl umět lépe, než člověk, kterému fašisti zabili rodiče a komunisti dali do trezoru první velký film? Kdo dokázal tuhle děsivou životní zkušenost ve svých filmech přetavit v symboly a metafory, které pochopila i demokratická a blahobytná Amerika, a vlastně celý svět? To ovšem filmař Lumír, který měl před lety možnost s Formanem spolupracovat, dobře věděl.

„Tak tos byl taky ty, ten indián,“ pokračoval sverpě Lumír ve srovnání nesrovnatelného. „Tos byl ty, když jsi mi řek', že ses tý krásný, mladý, chytrý holce dostal pod sukni. Že se máte rádi, že spolu spíte, že se navzájem bavíte. Přál jsem ti ji. Je to výjimečná ženská, vybojoval sis ji.“

„Na chvíli...“

„Ta revolta chovanců v tom filmu taky trvala jenom chvíli. Nestála za to?“

„Forman za ni dostal Oscara...“

„A ty ho máš ode mě. Čeho se v srdci nevzdáš, to je zachráněno, napsal Exupéry!“

„No. Já jsem se s Exupéřem vytasil v posledním dopise, co jsem Tereze napsal. Bylo to něco v tom smyslu, že není ani tak důležitý, jestli se lidi dívaj zamilovaně na sebe, ale jestli se dívaj stejným směrem.“

„A ona?“

„Že je důležitý i to, aby se dívali zamilovaně na sebe.“

„Ale ona se na tebe zamilovaně dívala!“

„No právě. Ale přestala...“

„Honzo, ty neumíš moc prohrávat. Ty na to nejsi zvyklej, když tě ženská prostě kopne do prdele...“

„Moc ne...“

„Kdybys byl malej a ošklivej jako já, prostě bys byl odolnější. A hlavně: zvyklej!“

„Nejsi malej a ošklivej.“

„Jsem. Ale to je jedno. Já jsem si ty ženský taky nějak oběhával a oblboval, ale daleko častěj se mi to nepovedlo, než povedlo. Ty to máš naopak. Řekla ti nějaký důvod?“

„No vlastně, já jsem odešel z jejího bytu a práskl dveřma. Ve dvě ráno. Protože mi nebyla schopna říct, jestli se mnou bude, nebo nebude na Silvestra. Jestli bude se mnou, nebo s maminkou a tatínkem. Nebo s tou svojí kamarádkou, se kterou si to asi taky uměj hezky udělat. Nebo možná s nějakým chlapem. To je jedno. Prostě dospělá ženská se dvěma titulama ti není schopna říct, s kým bude na Silvestra! Od té doby jsme se neviděli...“

„A bylo to tak důležité?“

„V tu chvíli jo. Samozřejmě to byla ode mne blbost. Samozřejmě jsem se jí pak omluvil a psal jí, že s ní chci bejt, Silvestr Nesilvestr. Ale ona už nechtěla. Napsala mi, že to není o tom, že by se mnou být teoreticky nemohla, ale že nechce.“

Lumír se na chvíli zamyslel. „Jo! V Japonsku to bylo! Tam mi někdo řekl, že když se tam chce někdo z někým rozejít, jen řekne: *Promiň*. Nebo něco na ten způsob. Prostě jedno slovo. Tím je to hotový. Mně to přijde geniální!“

„Jo, asi jo. Dalo mi to práci, ale nakonec jsem se vlastně vzdal nějakýho nárokování si odůvodnění jejího rozsudku. Prostě nechce, napsala to jasně, nedá se nic dělat. Možná je to pro mý sebevědomí lepší, než kdyby mi vyjmenovala, proč mě nechce. Jestli proto, že jsem starej, nebo málo vzdělanej, nebo chudej, nebo že moc kouřím, nebo že jsem ji nevzal na operu. V posteli to bylo v pohodě, ale člověk taky nikdy neví... Všechno vždycky může bejt s někým jiným lepší...“

„Honzo, ty ses do nikoho nezbláznil, abys prostě za nějakou dobu zjistil, že to není ono?“

„Ale jistěže jo. Úplně ji chápu, dokážu si to představit z její strany. Ona nemusí dělat kompromisy, nemusí čekat, až to bude s chlapem průserový, stačí, když zjistí, že to není *úplně ono*, když k němu nemůže *vzhlížet s hlavou zakloněnou*. To mi napsala, že to takhle musí mít. A já se k ní ke konci choval jako kretén. Žárlil jsem, a asi ani nebylo na co. Nedívám se jí. Umím si to racionálně vysvětlit, přijmout tu prohru, ale

jsem do ní prostě furt blázen...Všude ji vidím. Zdá se mi o ní. Chodím po ulici a hledám ji.“

„Napiš o ní!“ ukázal na mne Lumír ukazovákem. „Napiš o ní a hned teď mi to slib!“ dodal a pozdvihl pěstlitr.

Také jsem pozdvihl pěstlitr, a zase ho položil. „Lumčo, já jsem o ní, o nás, už začal psát, když jsme měli po prvním rozchodu, kterej nám, jak víš, moc dlouho nevydržel. Vlastně to ani nebyl pořádněj rozchod. Bylo to memento a já jsem se dokázal nahodit do chlapa a utrhnout si ji zpátky. Ale teď je všechno v hajzlu, definitivní konec. Když se k tomu psaní vrátím, jenom u toho brečím. Je to ještě moc živý...“

„Napiš o ní,“ trval na svém Lumír. „Když jsme tě hecovali do první knížky, bránil ses, že nechceš psát román o střepch, o smetí. Žes ty holky, cos předtím potkával, ani pořádně nepoznal. Teď máš o čem psát!“

„Prostě to nejde. Napsal bych funebráckou ubřečenou sračku. Když už si k tomu psaní sednu, namísto, abych psal knížku, píšu jí dopisy. Zbytečný dopisy, který píšu a zahazuju, a na ty, který pošlu, už mi ani neodpovídá. Nebo napíše dvě tři neutrální věty.“

„Samota podporuje talent!“ t'ukl mi Lumír do pěstlitru a napil se. „Měl jsem období, kdy jsem psal scénáře. Chtěl jsem udělat normální hranej film. Nakonec jsem to všechno vyházel. Nepsal jsem, když jsem byl šťastnej a psal, když jsem byl nešťastnej... Bylo to všechno černý, debilní...“

„No tak vidíš, a mně to radíš,“ vznesl jsem oprávněnou námitku. „Máš období, kdy žiješ, a pak máš období, kdy píšeš,“ řekl jsem. „A dohromady to moc nejde. A já teď ani nežiju, ani nepíšu, protože ještě pořád... umírám...“

„Pouč se ode mě! Měl bys psát hezky začerstva, ale psát o tom období, kdy jsi žil. Dokud si to pamatuješ do detailů. To stojí za záznam. Ne o tom, jak se plácáš. To je na hovno.“

„Z toho mám největší strach. Aby to nebylo ukňučení. Nenapadne mě jedinej fór!“

„Tak piš o tom, jak jste se spolu milovali, napiš o tý šumavský rozhledně a slevě pro důchodce, jak jsi nám povídal. Napiš o tom vysvědčení, co jsi musel předložit tý její uruguajský mámě! Napiš o pugétu rudých karafiátů a autorským čtení! Smáli jste se přece, když jste spolu byli. O tom napiš! Vždyť já jsem vás viděl jenom rozesmátý!“

Když Lumír odešel, objednal jsem si ještě jedno pivo. Mohl jsem si to dovolit. Na rozdíl od něho nemám žádné natáčecí plány. Nemusím být v přesný čas ve střížně. Je to výhoda i nevýhoda.

Kdokoli, kdo chodí někam do práce, má prostě někdy hotovo a padla. Zamkne někde dveře a těší se domů, na hřiště, do kina, nebo třeba i do té hospody. Já nemám nikdy hotovo. Doma jsem v práci čtyřicet hodin denně. Počítač nevypínám. A v té hospodě vlastně taky přemýšlím o tom, co budu psát. Nebo rovnou píšu. Pravda je, že jsem se v posledních týdnech zmohl jen na články. Které, popravdě, za moc nestály. Za nic nestály. A kniha o Tereze měla jen pár téměř nepoužitelných, hanbatých stránek. Začala a skončila... s Terezou.

„*Napiš o pugétu rudých karafiátů...*“ Vlastně jsem Míše neřekl, že na tom slavném autorském čtení s jednou zúčastněnou důchodkyní byla Tereza se mnou. Nevím jak, ale nějak (a správně) vytušila, co se všechno v takové vesnické knihovně může stát (nebo nestát), a pojala to jako takový happening. Oblékla si v tom horkém zářijovém odpoledni černé šaty a černé lodičky a skutečně koupila pugét rudých karafiátů (karafiátů!!!). Jakože pro toho svého *umělce*, aby se s květinou na závěr toho mého vystoupení skromně připojila ke čtenářským ovacím. K tomu ještě na akci pozvala (s mým svolením) svoji kamarádku – kardioložku, která si však s oblečením hlavu nelámala. A tak jsem se k odjezdu dostavil se dvěma doktorkami, jednou s pugétem a vyšňořenou jak na koncert do Rudolfiny, a druhou v oranžovém nátělníku bez podprsenky, ohrnutých džínách a sandálkách. Vlastně jsem tušil nějaký průšvih už v okamžiku, kdy jsme před vinohradskou nemocnicí nasedali do auta paní knihovnice...

Třeba má Lumír pravdu. Třeba to nějak půjde. Tedy tak, aby se jenom nefňukalo.

Vytáhl jsem z kapsy notýsek a začal si dělat poznámky. Předsevzal jsem si, že budu postupovat metodou, kterou používají scénáristé.

Autor románu může začít psát, aniž by tušil, jak to celé skončí. Scénář se píše jinak. U toho je důležité, aby autor věděl, jak to „dopadne“, nejlépe ještě dříve, než napíše první dialog. Aby měl jasně zkonstruovaný hlavní dramatický oblouk, na který pak navěšuje jakýsi scénosled, a jednotlivé scény a obrazy detailně rozepisuje vlastně až nakonec.

V tu chvíli mě asi ještě nemohlo napadnout, jak rychle se budu muset vzdát této scénáristické metody, jak budu přepisovat, přehazovat, škrtat, vpisovat a zaznamenávat vlastně v přímém přenosu. Jak budu

své dramaturgické i dramatické plány den ze dne měnit a přeskupovat, jak se budu trápit...

Ještě než jsem si stačil přepsat první poznámky k nové knize z notýsku do počítače, zavolala mi Míša a zeptala se, jestli by mi nevadilo, kdyby rozhovor se mnou udělala její kolegyně. Řekl jsem jí, že souhlasím, aniž bych se hned ptal na důvod. Dokonce se mi nějakým zvláštním způsobem ulevilo.

Po noci s Míšou jsem Tereze zbaběle napsal, že nemám odvalu se s ní setkat. Že bych to nezvládl. Odpověděla, že nic z těch svých věcí, co u mě má, urgentně nepotřebuje. Abych to nechal zatím být. Že se třeba někdy zastaví.

S Míšou jsme si během týdne napsali několik krátkých, trochu rozpačitých e-mailů. Jakože to byl fajn večer a noc a ráno... Jakože se zase uvidíme a uděláme ten rozhovor a jakože by nebylo špatné si zopakovat i to milování. Že bylo hezký. Psali jsme si o tom, že by bylo hezcí a jiný, kdyby to nebyla náplast na bolavé rány, kdyby to byla autonomní záležitost, kdy se dva lidi, kteří se jeden druhému líbí, kteří si mají o čem povídat, prostě spolu pomilujou. Líbí se... Mají si o čem povídat... Jenže to je tak málo k tomu, aby milování bylo takové, jako když se lidi mají opravdu rádi, jako když po sobě touží tak, až je to k nevydržení.

Zjistil jsem, že netoužím. Že ani do té korespondence s Míšou neumím nic vložit. Že se to vůbec nedá srovnat s korespondencí s Terezou, které jsem začal psát často ihned po jejím odjezdu, protože jsem si ihned vzpomínal na věci, které jsme si nestačili říct, a taky jí musel popsat své pocity a vyznat se z té lásky a radosti, že ji mám. Míše jsem psal skoro mechanicky, ve větách, z nichž z jedné bylo možno odvodit další, ve větách, které nemají žádný obsah a žádný náboj. Nebavilo mne to. A Míša psala nějak... podobně. Tristně bezinvenční korespondence dvou novinářů, kteří mají v pracovní náplni bavit lidi. Nebavili jsme se. Asi jsme i chtěli, ale neměli jsme na to. I proto mne ten Mišin telefonát s trochu překvapivou žádostí o změnu autorky rozhovoru nikterak nerozhodil.

Chvilí jsme jen tak tlachali a já jsem postřehl trochu jiný odstín v jejím hlase. Byla veselejší, ne veselá, ale prostě jiná. Zeptal jsem se, jestli se u ní něco nezměnilo k lepšímu. Odpověděla mi, že jí zavolal a že přijde. Projevil jsem radostnou účast a řekl, že doufám, že to bude

definitivní návrat. Na to se mě Míša zeptala, jestli si vážně myslím, že se ženáč může ke své milence vrátit *definitivně*. Ta otázka mne trochu zaskočila. Odpověděl jsem něco v tom smyslu, že snad ano, pokud by se rozhodl odejít od své manželky.

„A to on právě nikdy neudělá,“ řekla Míša už zase trochu smutně.

„Tak proč s ním jsi?“ zeptal jsem se hloupě a okamžitě se zastyděl za otázku jak vystřiženou z televizního seriálu.

„Honzo, a proč máš na tapetě monitoru Terezinu fotku a ve sprše její růžový holítko a u umyvadla její krém a kartáček na zuby, když jste měsíc po rozchodu?“

„Neumím to dát pryč, vím, že je to trapný,“ přiznal jsem se.

„Je to trapný a dej to pryč. Až přijde nějaká... další. Já jsem to zvládla, protože u mě jsou taky dva kartáčky na zuby a pánský holení a taky jsem to nebyla schopna... dát pryč.“

„Teď se ti to bude hodit. Chceš s ním bejt, ne?“

„Nechci, ale musím s ním bejt. Kdyby bejt... Pobejvat. Občas. Ale prostě musím. Těším se na něj jako blázen. Taky jsme se přes měsíc neviděli. Řekl mi, že beze mě neumí existovat, a já se rozbrečela jak koza.“

„No tak to tak asi má bejt!“

„Nemá to tak bejt. Má ženu a děti. Stokrát jsem si ho zakázala, stokrát si připravila, co mu řeknu, až zavolá. Jakože prostě už nic. A on zavolá a jsem jak ovce. Ne... jako oslík! Jako oslík, kterej jde za tou mrkvičkou, co před ním visí na špagátu, a neuvědomí si, že ji prostě nikdy nedostane.“

„Dobře, Mišulko, ale jdeš. Pořád jdeš. Aspoň jsi v pohybu. Já jsem si mrkvičku sežral a zastavil jsem se v totálním vakuu. Jsem osel ve vakuu. To by byl hezkej název knížky!“

„Třeba ti taky zavolá. Nebo už zavolala?“

„Ne. Píšu jí a odpovídá mi po třech dnech. Tak dietně, tak odtazitě, jako by to vůbec nebyla ona.“

„Neměli jsme spolu spát.“

„Proč myslíš?“

„Nic jsme si nedokázali. Jen to, že ještě umíme souložit. Ale to jsme věděli už předtím.“

„Proto nechceš dělat ten rozhovor?“

„Jo. Ale ne že nechci. Prostě jsem tě nechala kolegyni, která to chce s tebou udělat.“

„To je trochu mnohoznačně řečeno, nemyslíš?“

„Myslím. Je pěkná. Bude se ti líbit. A ty jí asi taky.“

„Jako že bych si s ní taky dokázal, že ještě umím souložit?“

„S ní by to asi nešlo tak rychle jako se mnou, ale za jistých okolností...“

„Tys jí řekla, že jsme spolu něco měli?“

„Jo. Vadí ti to?“

„Za trest o tobě napíšu kapitolu!“

„Cože? Ty budeš psát?“

„Jo. Další díl! O tom průseru s Terezou a tak. A tebe do toho přiberu. Buď se z toho vypíšu, nebo se z toho zblázním.“

„Proč jsi mi to neřekl?“

„Nevěděl jsem to.“

„Doufám, že mi aspoň změníš jméno a nedáš k tomu adresu a telefon do redakce.“

„To si ještě rozmyslím.“

„Mluvila jsem před ní o tobě hezky. Jako že jsi milej, něžnej a tak...“

„Nechceš mi dělat osobní dohazovačku?“

„Podle toho, kolik dáš za kus...“

„Co to je za ženskou? Jak se jmenuje?“

„Jmenuje se Pavla Helmke.“

„Co je to za šílený jméno?“

„Její manžel je Němec.“

„A za to chceš honorář? Že mi dohodíš vdanou, a ještě s nějakým skopčáckým bodyguardem?“

„On s ní nežije.“

„No to je úžasný. Já už se skutečně nesetkám s jinou ženskou, než s takovou, která je vdaná, ale nežije se svým manželem. Nebo to aspoň tvrdí. Už bych o nich mohl pomalu napsat monografii. Třeba by mi ji pak vydali i v Německu.“

„Ale ona ne že s ním jako vůbec nežije, ale nežije s ním v Čechách.“

„Tak žije tam? Jak může dělat z Německa českou redaktorku?“

„Nežije tam. Jen za ním občas jezdí na víkendy.“

„Hm. A přes tejdén má roupy!“

„Tak to není. Je to s ní prostě složitější...“

„Prosím tě, ber ohled na to, co jsem si prožil. Mám v hlavě na plněj úvazek někoho, kdo mě už nechce, a ty mi k tomu nadělíš Frau Helm-

ke, která shání chlapa na poloviční úvazek, a ještě je to s ní složitější...“

„Ale vždyť jsi mi řekl, že by pro tebe byla snad nejlepší nějaká nezávazná známost, která by se nechtěla moc citově angažovat, a jen by tě převezla od Terezky zpátky do normálního života. No a to znamená, že musí být vdaná. Tedy ne tak úplně šťastně. A to Pavla je!“

„Dobře. Pokud mi zaručíš, že po mně nebude chtít, abych ji od toho jejího Helmuta vyplatil v eurech, tak ji za mnou pošli. Nakonec – jde jenom o rozhovor.“